

Les cinc

Aquella tarda de Sant Silvestre, la darrera de l'any, es va fer fosc més aviat que de costum. Uns núvols negres van tapar el cel i una tempesta de neu alçava remolins blancs al parc Mort.

A l'interior de la vil·la Malson, al laboratori del bruixot, la llar de foc estava encesa. Les flames tremoloses escampaven una claror misteriosa per tot el casalot.

Damunt la llar, penjat a la paret, hi havia un rellotge de pèndol. Era com un rellotge de cucut, però amb un mecanisme molt més sofisticat: quan sonaven les hores, sortia, de dins la finestreta, un dit gros que era picat per un martell tantes vegades com hores havia d'anunciar el rellotge. «Ai», se sentia cridar cada vegada que el martell donava un cop al dit.

—Ai! Ai! Ai! Ai! Ai! —es va sentir en aquell moment. Havien tocat les cinc.

Normalment, el so del rellotge feia posar de bon humor el conseller privat de Màgia Beelzebub Bromalèfic, però aquella última tarda de l'any va llançar-li una mirada negui-

tosa i el va tancar mig d'esma. Després, es va refugiar darrere el fum de la seva pipa. Rumiava amb el front arrufat. Sabia que s'acostaven temps difícils, i que no eren gaire llunyans. De fet, els problemes podien començar aquella mateixa nit, l'última nit de l'any, la nit de Sant Silvestre.

El bruixot seia en una enorme butaca d'orelles, que un vampir molt manetes havia construït amb trossos de taüt feia quatre-cents anys. L'encoixinat estava farcit de pèl d'home llop, però ara es veia força desgastat. Aquell moble li havia arribat per herència, i Bromalèfic n'estava molt orgullós, tot i que ell més aviat era un bruixot progressista i d'idees avançades.

La pipa que fumava duia incrustada una petita calavera amb dos ulls de vidre de color verd que brillaven a cada pipada. Els núvols de fum formaven figures curioses que es movien per tota la sala: nombres, serps cargolades, rata-pinyades, petits esperits..., però, sobretot, grans signes d'interrogació.

Va sospirar fondo, es va alçar i va començar a caminar amunt i avall del laboratori. Vindrien a passar-li comptes. Segur. Però, qui vindria? Què podria al·legar per defensar-se? I, el que era més important, el creurien?

La seva silueta ossuda s'insinuava sota una bata prisada, de seda, d'un color verd verí (el color preferit del conseller de Màgia). Tenia el cap petit i, com que era calb, semblava una poma seca. Damunt un nas de ganxo, s'hi aguantaven unes enormes ulleres negres amb uns vidres brillants gruixuts com lupes que li feien uns ulls molt grossos. Les orelles li

sortien del cap com si fossin les nanses d'una olla, i tenia la boca tan petita que semblava que se l'hagués fet afaitant-se, sense voler.

Tot ell, a primera vista, no inspirava precisament confiança. Però aquest fet no el preocupava. No era pas una persona que hagués de fer gaire vida social. S'estimava més estar sol i treballar a les fosques.

Les cinc i vuit

De sobte es va aturar i es va gratar la calba, pensarós.

—A veure si avui puc acabar l'elixir número noranta-dos—va murmurar—. Com a mínim que pugui tenir això. Si aquell pesat de gat no en fa una de les seves, és clar.

Va acostar-se a la llar de foc.

Entre les flames verdes hi havia una perola de vidre sos-tinguda per tres potes de ferro. Dins la perola hi feia xup-xup una barreja força fastigosa: era negra com el quitrà i tan llefiscosa com les baves d'un llimac. Mentre la remenava amb una vara de cristall de roca, per veure en quin estat es trobava, els pensaments se li'n van anar cap a la tempesta de fora i els flocs de neu que queien contra la finestra.

Per desgràcia, aquella barreja que estava preparant encara hauria de bullir una bona estona més, fins que estigués a punt.

Quan aquella potinga estigués preparada, seria un líquid sense gens de gust, que es podria barrejar amb tots els menjars i totes les begudes. La gent que se la prengués estaria convençuda, a partir d'aleshores, que tot allò que sortia de

les mans de Beelzebug Bromalèfic seria profitós per al progrés de la humanitat. El bruixot tenia planejat anar a tots els supermercats, just després de Cap d'Any, i oferir-hi els seus productes, que es vendrien amb el nom de Dieta Eixorivida.

Però encara faltava temps per a tot això. El líquid no havia cuit prou, i aquella era una fase molt delicada del procés.

Bromalèfic va deixar la pipa i va passejar la mirada per la penombra del laboratori. El reflex de les flames verdes llepava les piles de llibres nous i vells, que contenien les fórmules i les receptes que l'home necessitava per als seus experiments. Al racó més fosc de la sala brillaven, d'una manera misteriosa, retortes, pots de vidre, ampolles i tubs en forma d'espiral, on líquids de tots els colors pujaven i baixaven, treien fum i feien bombolles. També hi havia un ordinador que deixava anar zum-zums i pip-pips, i un aparell elèctric ple de bombetes que s'encenien i s'apagaven. En un forat fosc de la paret hi havia unes boles vermelles i blaves, que estaven quietes i en silenci. D'un recipient de vidre, en sortia tot de fum que, en aquell moment, havia pres la forma d'una flor espectral que cremava sense flama.

Com ja hem dit, Bromalèfic coneixia els últims progressos de la tècnica i, fins i tot, anava avançat respecte als darrers descobriments.

En l'única cosa que estava endarrerit era en els terminis.